

sebe pogledati upa, ljudje pa vender več njegovih spotikljejev vedo, kaj družiga ta nosi, kakor maškaro na obrazi?

Dohtar pravice, ki pravdo dobiti se rotí, ako ravno dobro vé, de bo zgubljena, samo zato de si on svojo mavho polni, kaj družiga nosi, kakor maškaro na obrazi?

Zdravniki, ki ubožniga bolnika tudi v nevarni bolezni le poredkoma obiskujejo, h bogatimu pa pri majhni bolezni po trikrat na dan letajo, kar pa, kakor pravijo, le iz gole skerbi in samiga vsmiljenja storijo; kaj nosijo družiga, kakor kazni (strafinge) vredno maskaro na obrazi?

Rodoljub Slovenec, ki želi za taciga spoznan in časten biti, otroci doma pa v domačimu jeziku še „Bog pomagaj“ ne znajo reči, še manj pa v domačimu jeziku gladko govoriti; kaj družiga taki nosi, kakor maškaro na obrazi?

Žilo šlata, jezik gleda, trebuh otipluje, in zdravila deli, pa vender se nikoli težke zdraviteljske umetnosti učil ni; kaj taki družiga nosi, kakor maškaro po celim obrazi?

Od takih maškar bi še jez dosti govoriti zamogel, pa boječi se, de bi tudi meni kdo kake maskare na nos ne navlekel, pri tem malim ostanem in želim, de bi, kakor je pust z svojimi pustnimi šemami zbežal, tudi te maskare zginile. Janus.

Dopis iz Dunaja.

5. Svečana 1844.

Vaše „Novice“ tudi nam Slavjanam na Dunaju prav zlo dopadejo in jih zares vsak teden komej pričakujemo. Geringerjova kavarija jih je za nas naročila, kamur jih z veliko radostjo hodimo brat. Pa ne samo mi Slovenci imamo veselje nad njimi, ampak tudi drugi Slavjani in posebno Čehi jih radi prebirajo. To smo Vam že dolgo hotli oznaniti, de bi vedili, de imaste tudi na Dunaju prijatlov dovolj. — Pepelnica je sicer pust z svojimi veselicami že odgnala, vunder Vam moram v njegovi spomin neke besede pisati. Pravo in serčno veselje je le tamkej, kjer se dobri prijatli snidejo in to veselje je tolikanj več, če prijatelj prijatla v ptujšini najde. Tako veselico so Slavjani na Dunaju tudi letas 20. Prosenca obhajali, ko so v nar imenitnišimu rajišu Jožefoviga predmestja krasni ples napravili, kjer jih je bilo okoli 500 visokiga stanu in slavniga imena zbranih. Prav židane volje smo bili do jutra in plesali razne plese slavyanskih narodov, med kterimi jih smo je veliko že pot po celim izobraženim svetu našlo. Prehitro nam je noč prešla, ki nam je toliko nedolžniga veselja prinesla. „Že velja, kamur serce pelja“, je star slovenski pregovor, z kterim vse naše domorodce pozdravimo. Z Bogam. K.

Bahač bedakam pripoveduje.

(Resnična prigodba.)

Kmetje neke soseske, ne na Kinezkim ampak veliko bližje, so se zoper svojo gosposko vperli in ji niso hotli po nobeni ceni tlake več opravljati. Ker je pa gosposka svojo staro pravico terjala in ker se je tem protivnikom druga péla, kakor so od konca mislili, so sklenili, nekiga možá iz svoje soseske clo h cesarju poslati, de bi se pri njemu z mogočno besedo zoper to pritožil. Kmalo so ga našli taciga velikoustneža po svoji volji, kterimu so za popotnico mošno napolnili. Poslanik se je urno na pot podal, in ko je neke tedne potem zopet domu prišel, smo

ga slišali, v gostivnici svojim sosedom bahaje to le pripovedovati: „Prav dobro sim jo opravil; cesar so me prav prijazno sprejeli in me z poličam nar boljšiga vina gostili; cesarica mi je pa s pečenim merzlim zajcam postregla, ki ga je iz neke omarice vzela, kamor nar boljši jedila spravlja.“ To pripovedaje so ga bedaki z odpertimi ustmi in debelimi očmi poslušali; nekaj bolj pametnih pa se je posmehovalo, ker se jim je zdelo, de je vse, kar je govoril, le laž in bedasto bahanje. — Zdaj dolžno tlako mirno opravljajo in oči so se jim odperle, de jih je ta poslanik le za nos vodil in za marsikteri goldinarček osleparil.

Domača povest.

25. dan pretečeniga mesca zjutro zgodaj se je bila začela glasiti po nekim mestu na Dolenskim strašna beseda „ogenj, ogenj!“ in zvonov glas je, ko bi z očesam trenil, vse prebivavce tega mesta na noge spravil, kteri so od straha in spanja omamljeni proti gorištvu leteli. K veliki sreči ni ne hiša, ne drugo poslopje gorelo, ampak neki nemarni mestnik je blizo hiš nad mestam zaklaniga prešiča smodil.

Hvala Bogu, de je per samim strahu ostalo. Mislim, de ni treba nevarnosti takiga ravnanja blizo hiš na dolgo in široko razlagovati, zatorej vam pridnim in skerbim mestnikom le priporočim, ki ste z svojimi v velikim dreni stoječimi, večidel lesenimi in sploh z deskami (šintelni) pokritimi hišami v vedni nevarnosti ognja, nikar več ne odlašajte pristopiti k družbi s Florijana, in zavarovati svoje pohištva. Če vas potlej tudi nesreča ognja zadene, bo vunder kaj v roke vzeti, brez de se do verh glave v dolgove pokopate. Kar je nar boljšiga per ti družbi, je to, kar so vam že vlani „Novice“ na drobno razložile, de pogorelci precej po ognji polovico, in kmalo potlej, ko začnejo zidati, drugo polovico zavarovane vrednosti poškodovaniga poslopja plačano dobijo. Plačilo, ki ga je treba za to veliko dobroto vsako leto opraviti, je prav majhno, zlasti če se pomisli, de ti denarji tudi svojimu od ognja poškodovanimu bratu solzé sušé. Dr. 0 . . .

Popravek.

V spisku: „Stari Teržič“ v 5. listu namest popolnoma vse zakrila, beri: razvaline popolnoma zakrila.

Znajdba vganjke v poprejšnjimu listu je:

Beseda v prvi verstici, z stevilkami naznamvana, se glasi: petica; v drugi: pripeti; v tretji: tica; v četrti: pet; v peti: tepec; v šesti: cipe.

Današnjemu listu je ofemnajsti del vino-réje priloshen.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	8. Švezhana.		3. Švezhana.	
	gold.	kr.	godl.	kr.
1 mernik Pphenize domazhe . .	1	20	1	26
1 » » banafhke . .	1	23	1	27
1 » Turfhize	—	57	1	2
1 » Šorfhize	—	—	1	3
1 » Rēshi	—	56	1	4
1 » Jezhmena	—	—	—	51
1 » Profa	—	55	1	4
1 » Ajde	—	45	—	48
1 » Ovfa	—	34	—	34